

дителъ размахваше шапката си на лѣво и дѣсно. Всички му викаха:

— Браво, Орѣшко, браво, ти ще станешъ голѣмъ акробатъ!

Майка му много искаше да прегърне още веднажъ детето си, но не можеше да го достигне върху грамадното животно и затова му замаха съ ржка и си тръгна къмъ кжщи. Следъ дълго и уморително ходене тя спрѣ да почине край пжтя до една чешма. До чешмата седѣше нѣкакъвъ одърпанъ старецъ.

— Добра жено, имашъ ли хлѣбъ?

— Ето едно парче хлѣбъ и бучка сирене. Дадоха ми го въ цирка.

— Че какво прави тамъ?

— Имамъ момче. Отиде да става акробатъ, защото въ кжщи гладуваме. Но за малко време, пѣкъ много е изучилъ. Предъ очитѣ ми хвана слона, който бѣше избѣгалъ и го върна пакъ въ цирка. А ти кжде си тръгналъ?

— Отъ нѣколко години така се скитамъ и търся малката си господарка, която откраднаха отъ ржцетѣ ми. Сега трѣбва да е станало хубаво момиченце.

— Въ цирка има едно хубаво момиче.

— Има ли?

— Да. Моето момче живѣе съ нея и съ стария палячо.

— Какъ се казва?

— Чакай да си спомня... Ахъ, да, Орѣшка.

— А, тогава не ще да е тя.

Майката на Орѣшко се сбогува съ непознатия старецъ и си тръгна потънала въ мисли за детето си, което отиваше по широкия свѣтъ, да работи и да печели прехраната си.

(Следва въ пета книжка)

Вѣра Бояджиева Фолъ

